
UYANIŞ:
RUHUN
FISILTISI
A. Gülfem Erdinç Cebe
TİLKİ Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Uyanış: Ruhun Fısıltısı
A. Gülfem Erdinç Cebe

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esengül Ersoy
Son Okuma: Sümeyye Çelik
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Kasım 2024
ISBN: 978-625-6130-19-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UYANIŞ: RUHUN FISILTISI

Ruhumun en temel iki eğitmenine, Allah'ın eşsiz iki dünya mükafatı Begüm'üm ve Bora'ma sonsuz teşekkürler…

A. Gülfem Erdinç Cebe

ÖZ GEÇMİŞ

Yazar Gülfem ERDİNÇ CEBE, 1981 yılında Sakarya'da doğmuştur. İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladıktan sonra İstanbul'da Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun olmuştur. Kendisini bildiği ilk andan itibaren insanın bedenden ibaret bir canlı olmadığını düşünmüş olduğundan yıllar içerisinde önce psikoloji, ardından sosyoloji alanlarında araştırmalar yapmıştır. Araştırma süreci, onu bedenin ruhu olan bir varlık değil ruhun bedende var olmayı tecrübe eden bir varlık olduğu inancına götürmüştür. Ruhsal varlıklar olarak yaşamın anlamını araştırırken de kuantum felsefesi ile tanışmıştır. Kuantum alanında eğitimini tamamladıktan sonra önce yaşam koçluğu ardından spiritüel koçluk eğitimleri almıştır. Bu konularda yeterlilik belgeleri bulunan yazar, biyoenerji alanında da eğitimlerini tamamlamıştır. Yine insan ruhunu şifalandırma amacına yönelik diğer teknikler olan EFT ve NLP konusunda da araştırmalarını yapmış ayrıca regresyon terapisi eğitimleri almıştır. Şu anda tasavvuf konusunda araştırmalarına devam etmekte olan yazar, evli ve 2'si insan 2'si hayvan bedeninde olan toplam 5 eşsiz ruhun annesi, kutsal emanetçisidir.

KAFAMIN İÇİNDEKİ SESİ SUSTURMANIN TEK YOLUYDU YAZMAK...

Kliniğin bekleme salonunda, önümde duran saksıyı inceliyordum. Her biri birbirinden zarif minyatür yeşillikler, özenli bir kompozisyonla yerleştirilmişti şık toprak saksının içine. Oldum olası sevmişimdir sukulentleri zaten, yüreğime hep iyi gelmiştir onların kibar ve naif görünüşlerinin altındaki güçlü, her koşul ve ortama dayanıklı oluş hâlleri. Hem en şık ortamlara yaraşır şekilde çok güzeller, hem çok doğallar hem de aslında özlerinde kayanın içinde ya da çölün ortasında ve hatta en sulak ormanda ağaçların dibinde yaşamlarını idame ettirebilecek kadar güçlü bir tabiatla varlar. Toplu yaşamaya uyumlular ama yalnızken de kendi varlıklarını daha da genişleterek asil bir görkemle "Ben varım." diyebiliyorlar.

Doğaya olan aşkla bağımı perdeleyen pandemi döneminde, onlar sayesinde ruhumu doyurmayı öğrenmiştim. Maskemle bulduğum her fırsatta, en yakın çiçekçiye sevgilisiyle buluşmaya giden ergen heyecanıyla gidip eve her seferinde bir başka türüyle dönüyordum. O süreçte bayağı öğrendim çeşitlerini, türlerini, yaşamlarını...

Adımı duyunca kafamı mutluluk ormanından kaldırdım ve ayağa kalkmak üzere çantamı elime aldım. O sırada odadan çıkan kadının siyaha çalan koyulukta antrasit şalı dikkatimi çekti. 65-70 yaşlarındaki bu güzel hanımın ruh dünyası şalının rengine

kadar çöreklenmiş, diye geçirdim içimden. Yanından geçerken selamlaştığımızda eskilerin tabiriyle "ferini kaybetmiş" gözlerindeki acı yüreğimi acıttı. Kim bilir neden buradaydı. Son derece asil duruşlu, vakur, olgun bir hanımefendiydi. Bekleme salonunda benimle beklemekte olan diğer genç kadından çok farklıydı. Diğer genç kadının kendini bulunduğu ortama ait hissetmediğini alenen gösteren o eğreti, özgüvensiz, omuzları öne düşük, çelimsiz görüntüsünün aksine bu hanımda genetik bir asalet izlenimi bırakan dik ve kendinden emin bir duruş vardı, gözlerindeki tüm o derin hüzne rağmen...

Doktorun odasından içeri girdiğimde aralık olan camdan içeri giren serin havayla yüzümün ferahladığını hissettim. Aslında ferahlık hissini veren şey havanın serinliği miydi yoksa uzun zamandır kimseyle paylaşamadıklarımı paylaşacak olmanın verdiği o rahatlama hissi miydi bunun ayrımını yapamadım o an. Tüm nezaketiyle ayağa kalkan doktorumu ben de tüm içtenliğimle selamladım. Pandemi bitiminde başlamıştım terapilere ve her seferinde bir sonrakini iple çeker olmuştum. Çevremdekilerle yabancılaşmaya başladığımı fark edip yalnızlaştığım her gün, eskiden konuşmak ve paylaşmaktan ne kadar çok zevk aldığımı anımsayarak biraz buruluyor olsam da aslen özümde bu yalnızlaşma hissimden pek şikâyetçi sayılmazdım. Çünkü tuhaf bir şekilde içimdeki çok eski bir dostla karşılaştığımı fark ettim. Öyle eski ki sanki evrenin yaradılışından beri beni bilen, en iyi ve en derin tanıyan kişi. Ruhumun özü, çevremdekilerin beni son zamanlarda "deli" diye yaftaladıkları "üst benlik"ti bu dostumun adı. Bunun için de artık bu konulardaki duygularımı ya da düşüncelerimi de paylaşmaktan kaçınır olmuştum. Zira onu ilk keşfettiğimde sanki ruh eşini bulduğunu düşünen deli bir âşık heyecanıyla çevremde-

ki herkesle paylaşmıştım. Delice bir aşka tutulmuş gibi her gördüğüme bu inanılmaz keşfi ve bu keşfin getirdiği eşsiz ruhsal deneyimleri anlatıyordum. Şaka gibi diyordum, yıllarca bana içerden seslenen bir dost, bir sevgili ve yıllarca dünya realitesi adı altında dayatılan hayatın içinde yer yer kaba davrandığım, çoğunlukla susturduğum ve bazen kesinlikle yok saydığım hâlde o benimle, hâlâ benimle, beni hiç bırakmadan sabırla, sevgiyle, sükûnetle beklemiş…

Onu göreceğimi, bir gün onunla tüm bu aymazlığıma rağmen bir şekilde ayılıp silkelenip tekrar buluşacağımı biliyor muydu acaba, diye soruyorum bazen kendime en yakın hissettiklerime. Gerçek manada "kendine gelmek" dedikleri tam olarak bu muydu, felsefesine bile boğuyordum bazılarını. Ama özetle en uzağından en yakınına herkes önce garip bir hikâye dinler gibi dinlemeye başlıyor ardından zamanla ruhsal ve kalbi yakınlık seviyelerine göre kimisi ya dalga geçmeye başlıyor, ya aklımı kaçırdığımı düşünüyor ya da sıkılıyordu. Bunu anlıyordum. Ki itiraf etmeliyim ilk önceleri salt mutlak gerçeklik sandığım dünya hayatına o kadar sıkı sıkıya bağlıymışım ki etrafımdakilerin tepkilerini inanılmaz önemsiyordum. Kendi kendime sorgulama yaptığım çok fazla zamanlarım oldu. Yahu ben aşkla, heyecanla ilk sevgilimi bulmuşum gibi millete anlatıyorum da ya artık kafayı üşüttüğümü falan düşünüyorlarsa, dedim. Belirli bir hayat duruşum var, bir saygınlığım var, bunlara bir halel gelirse, diye de düşündüm. Bir kısmıyla iletişimim azalır, asla uyuşamıyorum. Yanlarında bunları konuşmak bile istemiyorum, dediklerim vardı ki zamanla onlardan zaten kendim uzaklaştım (Bunun sebebinin tamamen "frekans" uyumsuzluğu olduğunu bir süre sonra öğrendim.) Sonraları mı? Sonraları zamanın getirdiği bir huzurlu kabullenmişlik

hâli hâkim gelmeye başladı. Paylaşmak istiyorsam paylaşmak istediğim an, paylaşmak istediğim kadarını paylaşmaya başladım. Paylaşırken karşımdaki o an ne düşünüyorsa değil ben bunları paylaşırken karşımdakinin farkındalığına ne katıyorum kısmına odaklanır oldum. Ve sonunda konuşma isteğim geçti. Anlaşılma ihtiyacının gereksizliğini hissettiğim zaman da yoğun bir şekilde yazma isteği doğdu.

Yazarken tek kişide önce iki, sonra on, sonra yüzler, hatta binler olunabildiğini hissettim. Yazarken seni yargılayacak hiç kimse yoktu. Yazarken saf öz benliğinle ya da adına üst benlik ya da iç ses her ne dersen onunla kafa kafaya vermiş gibi hissediyordum. Yalnız gibi ama değil, tek gibi ama çok kalabalık. Çünkü evrende yaratılmış milyonlarca ruhtan biriydim ben de ve her ruhun durumu aslında birbiriyle aynı. Ya bir kısmı adına "farkındalık" denen o bölüme erişmiş ve kavuşmuştu kendininkine ya da diğer kısmı aslen rüya olan ama gerçek sandığı dünya masalının içindeki karakterine öylesine kaptırmıştı ki kendini, tıpkı benim de bir dönem yaptığım gibi, özündeki "kendi"ni unutmuştu…

Nazik doktorum, benden sadece dakikalar önce odada olan o olgun asil görünüşlü hanım hastasının hayat hikâyesini sanki hiç dinlememişçesine yepyeni taptaze bir enerjiyle,

"Yazmaya devam mı Pınarcığım?" diye sordu.

"Evet, canım doktorum. Elbette devam. Kafamın içindekileri susturmamın tek yolu yazmak. Biliyorsunuz..." dedim.

KENDİNE İNANANLARIN BAŞKALARINI İKNA ETMEYE İHTİYACI YOKTUR.

LAO TZU

- Son seansta yazmaya başladığını söylemiştin ya onun için merak ettim.

- Hocam, iyi ki bana bu yolu açtınız. Sizin açtığınız farkındalıkla ruhumda huzura açılan bir kapı oldu bu. Yazarken deşarj oluyorum ve yazmadığım zamanlarda lohusa bir anne gibi hissediyorum. Nasıl ki annenin süt verme zamanı geldiği an memeleri alarm vermeye başlarsa anneye, benim de yazmam geldiği an kafamdakiler kurulmuş alarm paketleri gibi çalışmaya başlıyor. Düşünceleri kâğıda döktüğüm an bebeğini emzirmiş anne gibi hissediyorum ruhumu.

- Her insanın kendini dışa vurum şekli farklıdır. Senin doğarken kendinle getirdiğin bir özelliğinmiş bu Pınarcığım, biz sadece beraber geçirdiğimiz süreçte bunu fark ettik ve iyi ki de ettik.

- Evet, daha 4-5 yaşlarındayken kâğıt kalemle iletişim kurduğumu anımsıyorum hocam. Annemin okuldan eve getirdiği yazılı kâğıtlarını okumuşluğum hatta not vermişliğim var benim 5 yaşımda. Üstelik 77 kişilik bir amfinin istisnasız hepsini. Hiç unutmuyorum, bir de kırmızı tükenmez kalemle yaptığımı gö-

rünce aklını yitirecek gibi olmuştu annem. Hırsla fırlattığı terliğinden son salise refleksle kurtarmıştım popomu.

- İlahi Pınarcan, sabah sabah güldürdün beni. Son seansımızda baronun balosuna katılacağını söylemiştin. Nasıl geçti uzun aradan sonraki ilk kalabalık sosyalleşme ortamı?

-Çok iyi geçtiğini söyleyemem. İnsanların çoğunun kendilerini çevrelerine kanıtlama çabaları artık midemi kaldırıyor. Alt yapıya odaklanıp alt yapıdaki noksanlara odaklanmak ve orayı iyileştirmek yerine dış görselle bu eksiği kapatmaya çalıştıklarını gördükçe etrafta üzerlerinde kendilerine birkaç beden büyük elbiselerle deli deli gezinen insanlar görüyor gibi oluyorum. Çoğu insanın hayalleri ortak noktalarda kesişiyor; daha lüks bir evde yaşamak, daha pahalı bir arabaya binmek, yurtiçindeki gezilecek tüm tatil yerlerini bitirip yurt dışında daha başka daha lüks, daha ses getirecek, daha kendilerinden bahsettirecek yerlerden paylaşımlar yapmak gibi. Bu ortak paydalarda buluşan toplulukların içinde nefes alamıyorum ben. Hocam bu pandemi bana öyle bir dost kazandırdı ki artık dışarda o kadar yakınını, sıcağını, samimisini bulamıyorum. Bunun için burada değil miyim zaten? Acaba yalnız kala kala delirdim mi diye panikledim de başladım terapilere, biliyorsunuz.

- Bu süreç hepimize çok şey öğretti canım. Sahip olduklarımıza şükretmeyi, sıradan görüp kanıksadığımız rutinlerimizin aslında paha biçilmez değerlerini. Bazılarımıza da içsel yolculuk olanağı sunmuş oldu. Hayatın yoğun gürültüsünde duyamadığımız içsesimizi duymaya, kalabalıklar arasında kaybettiğimizi sandığımız kendi özümüzü yeniden görüp keşfetmeye çıkan bir yolculuk serüveni yaşanıyor aslında.

- Benim serüvenim biraz dallı budaklı hocam. Sorgulama duygumun peşinden gittim. Neden buradayım, benim dünyaya geliş amacım nedir, dünya ne, gerçekte nasıl bir ruhsal sistem ve plandayız falan derken spiritüalizme sardım. Yetinmedim, eğitimlerine falan başlamaya niyet ettim.

- Ne güzel bir düşünce. Kendini geliştireceğini hissettiğin, kalbine iyi gelen işler ruhunun gizli şifasıdır. Vakit bulup zaman ayırırsan benimle de paylaşmanı çok isterim edindiğin bilgileri.

- Hocam sizinle geçirdiğimiz şu bir saatte en çok neyi seviyorum biliyor musunuz? Asla yargılamadan dinliyorsunuz. Birisiyle bir şeyler konuşurken yargılanmayacağını bilmenin şu huzurunu tarif edemem size. Belki işinizin kimyası bu olduğu için işinizin gereği bunu yapıyorsunuz ama umarım iş dışı yaşamlarımızda da böyle yaklaşanlarımız olur hepimizin.

- Pınarcım elbette aldığımız eğitim gereği asla yargıç olmamamız gerektiğini biliyoruz ama işin normali de bu aslında. Objektif ve sabırlı dinleyiciler her zaman daha çok şey öğrenir ve öğretebilirler.

- Ben en yakın hissettiklerimle bile bir şeyler paylaşırken onların beni içten içe sorguladıklarını görebiliyorum. Ve bir süre sonra bu durum bende daha az konuşma isteği daha çok içine çekilme arzusu uyandırıyor.

- Sana bir bilgi vereyim mi, kendine inananların başkalarını ikna etmeye ihtiyacı yoktur der Lao Tzu. Kendine inanıyorsan, yürüdüğün yol kalbine ruhuna iyi geliyorsa yoldaki seyircilerin, senin bu yolculuğun ya da yürüyüş şeklin hakkındaki düşüncelerinin hiçbir önemi yoktur. Herkesin kendi yolculuk planı farklıdır. Elbette bazı yolcuların yol planları yer yer kesişebilir, birlikte yürümeleri gerekebilir, planda tayin edilmiş olan noktaya kadar

beraber yürüyebilirler ama o noktada yine herkes kendi yoluna devam eder. Finalde, yolun en sonunda arkana dönüp baktığında gördüğün şey senin kendi yolundur, üzerinde yer yer başkalarında ait ayak izleri oluşmuş olabilir ama yol her zaman sana aittir.

Bunu biraz senin mesleğinle örtüştürelim mesela. Bir dava dosyanı düşünmeni istiyorum. Dosyana nasıl başlıyorsun, davanı açıyor içine makbuzlarınla dilekçeni yerleştiriyorsun ilk olarak değil mi? Sonrasında karşı tarafın cevap dilekçesi geliyor. Dilekçe başkasının ama senin dilekçene cevaben yazılmış bir dilekçe, yani her ne kadar başkasının kaleminden çıkmış olsa da aslen senin hikâyene ait, senin başlattığın yolculuğun bir parçası olarak geliyor konuyor dosyana. Sonrasında dosya artık içeriğine göre keşfe gidebiliyor. Keşifte tüm mahkeme heyeti hatta dışardan bilirkişilerle aynı yolda birleşiyorsunuz ama akşam dosyanı alıp ofisinde son incelemelerini yapıp hatta belki yazılı kendi görüşlerini belirtip kendi dolabına sen kaldırıyorsun değil mi? Dosyana bilirkişi raporları geliyor, itiraz ediyor ya da beğeniyor, sesini çıkartmıyorsun. Sonrasında nihai amacına uygun talebine odaklanarak dosyanı bitirmek istiyorsun. Finalde dosya senin dosyan, içine giren sen dışındaki tüm faktörler o dosyada var olması gerektiği için var olması gereken noktada girer, var olması gerektiği kadar var olur ve son sözü söyleyecek karar merci dışındaki tüm inisiyatif ve tüm yasal sorumluluk senin üzerindedir, değil mi canım?

- Aynen öyledir canım hocam. Ne kadar güzel tarif ettiniz, hukukçu biri bu kadar detaylı tarif edemezdi hayatı bir mahkeme dosyası üzerinden yola çıkarak. Vallahi yemin edebilirim yani buna.

- Benimki de haddimi aşmak olmasın canım, eş durumundan biraz aşinalık diyelim. Ama sonuçta nedir Pınarcığım; da-

vana inanırsın hatta en çok sen inanırsın. Öyle ki dava sürecinde dosyanla ilgili evde ailenle ya da adliyede meslektaşlarınla ya da süpermarketteki kasiyerle tartışmaya girmezsin. Onların senin dosyanla ilgili söylediklerinin dosyana hiçbir etkisi yoktur. Kendine inanırsın ve kendine inananların da asla başkalarını ikna etmeye ihtiyacı yoktur.

- Şu benim spiritüalizm ile ilgili araştırdığım konularımı da inanın hocam yani başlığını spritüallik olarak vermesem aynen şu sizin anlattığınız aslında. Millete boşuna ikna çabam, vallahi haklısınız.

- Kendi yoluna inanıyorsan kendini iyi hissediyorsan, yatağında huzurla uyuyabiliyorsan bundan daha büyük bir güç var mı?

- Yok, önümüzdeki hafta harika bir online eğitim programım başlıyor.

-Ah harika. Konusu nedir?

-Kuantum Düşünce Tekniği ile Spritüal Farkındalık Yolculuğu.

- Merakla bekliyor olacağım bir sonraki seansımızı Pınarcan. Birlikte dokunmak istiyorum bu güzel yolculuğunun bilgelik taşlarına.

- Hocam şu bir aylık seans sürelerini her gün yapsak keşke, diye düşünüyorum bazen. Çok teşekkür ederim. Hep sevgiyle kalın olur mu?

-Sen de canım, sen de sevgiyle kal, görüşürüz.

Odaya girerken yüzüme çarpan serin havanın rahatlatıcı etkisine beni yine yargılamadan dinlemiş olan şahane bir dinleyiciyle paylaştıklarımın huzuru eklenerek ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

Dışarı çıktığımda içeri girerken büzüşmüş gibi duran genç kadının aslında boyunun göründüğünden uzun olduğunu fark ettim. Benim arkamdan içeri girmek üzere ayağa kalkmıştı. Sımsıkı sardığı boynuna doğru elmacık kemiğinde başlayıp inen bir morluk vardı sol tarafında. İlk an şok oldum. Ama kendi mesleki deneyimlerimle ve elbette Yaradan'ın ruhuma vermiş olduğu yazarlık tılsımıyla kafamda üç aşağı beş yukarı bir hikâye oluşturdum. Büyük ihtimalle darp edilmişti. Kim bilir hangi hayvan ruhlu cani bir adam tarafından? Ya babası, ya abisi ya da kocası. Onun için tüm kalbimle şifalanacağı bir saat geçirmesini dileyerek dünyevi telaşlı işlerime yetişmek üzere klinikten çıktım.

NE ÖLMEK NEFESSİZ KALMAKTIR NE DE YAŞAMAK NEFES ALMAKTIR.

OĞUZ ATAY

Aradan geçen yoğun bir ayın ardından dejavuların en huzurlusunun tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Bu kliniğe ilk geliş sebebim kendimi artık aşırı yorgun, bitkin, mutsuz ve amaçsız hissetmemdi. İçimdeki o hayata dair her zaman heyecanlı planları olan enerjik çocuğun yok oluşunu bile fark edememiştim yaşam yolculuğunda. Mükemmeliyetçilik hastalığım mıydı onu öldüren yoksa obsesif kompulsif takıntılarımın altında mı ezilip gitmişti ya da aşırı realist bir hayat eşi ile yaşarken mi kopmuştum hayallerimden? Hayallerimin haz âleminden gerçekten bilemiyordum. Belki de tüm saydıklarımın hepsi birer sonuçtu, içimdeki durumun sonucu. Ama her ne ise fena hâlde bana sinyal veriyordu. S-O-S sinyali gibi bir şey. N'olur içine dön, ruhuna odaklan, senin var oluş sebebin var, diye biri kulağıma bir uyarı fısıldıyordu sürekli. Delirdiğimi de düşünmüyordum çünkü iş hayatımda, aile hayatımda sosyal hayatımdaki sorumluluklarımı da aynı bana aşılanmış o ulvi bilinçle devam ettiriyordum bir yandan. Sadece eskisinden farklı olan şey hissettiğim derin bir boşluk duygusuydu.

Pandemi ile uyanmış olan bir sorgulama hâli içinde yaşamaktaydım. Benim bu yaşama gönderilme amacım olmalıydı. Bu yaşam amacım neydi? Neden var edilmiştim? Sorunun cevabını bulamayıp sorunla baş başa kalmak ve bunu aşamamak ciddi anlamda yaşam renklerimi bozmuştu. Evet, dışardan bakıldığında mükemmel görünen bir evlilik, tıkırında düzene oturmuş bir iş hayatı, yine dış bir gözlemle çoğu insanın hayalini kurduğu sosyoekonomik ve sosyokültürel bir yaşamdı yaşamım ama bir şeyler eksik, bir yerlerde bir şeyler yanlıştı sanki.

Hayata daha gelirken proje olarak gelmiştim bir kere. Üniversitede saygın akademisyen bir çiftin akademik kariyer planlarına göre evlendikten ancak 5 sene sonra etrafında o zamanlar meşhur olan "Ay sizin çocuğunuz olmuyor mu? Daha ne kadar bekleyeceksiniz, bu işin yaşlılığı var. Yoksa aranızda sıkıntı mı var? Kim sorunlu olan, ayol torun torba bekliyoruz..." vs. baskılarıyla dünyaya gelmem planlanarak dünyaya getirilmiş bir projeydim ben. Olup olacağı da o kadar olmuştu zaten. Ne annem ne de babamın bir çocuk daha bakıp büyütecek zamanı da ilgi ve sabrı da yoktu. İyi ki bunu bilecek bilinç düzeyindeydiler de tek projeleri ile bu sorumluluklarını tamamladılar! Çünkü büyüdükçe aslında çok kez yalnız olduğum ve bir kardeşim olmasını çok istediğim hâlde uzun yıllar eksikliğini çok hissetmiş olsam da iyi ki bir kardeşim de olmamıştı aslında. Çünkü fark ettim ki bilinçsizce dünyaya getirilen her bir çocuk daha fazla zorluk yaşıyor ruhsal yolculuklarında.

Doğduğun yer kaderindir, diye bir gerçek var. Benim kaderim de doğduğum eve göre şekillenmeye başladı. Kocaman kütüphanemizde ilk arkadaşlarım kitaplardı mesela. Belki oynayacak kimsem olmadığı için, belki annemle babamı sürekli okur-

ken gördüğüm için hayatı sadece okumak zannettim o yıllarda. Sığınacak, dertlerimi konuşarak paylaşabildiğim yegâne limanım anneannemdi 25 yaşıma kadar. Hayatın bana sunduğu yegâne ama en kıymetli hayat rehberim. Anneannem gerçek bir hayat üniversitesi mezunu bilgeydi. Çocukken onun benim meleğim olduğunu düşünürdüm. Hayat ne tuhaf, 45 yıllık yaşamımdaki ruhsal farkındalığımla anneannemin aslında benim ruhsal yolculuğumda görevli bir melek olduğuna inanıyorum. Bugün de o ilk çocuk kalbimdeki inançla kavuşmuş düşüncem.

Anneannem apayrı bir roman konusu, o başlı başına kendi romanının başkahramanı bir karakter. Benim ilk 25 yılımın baş mimarı ve beynimin susmayan sonsuz sesindeki tınısı. En büyük aşk dolu nağmelerin sahibi olarak elbette benim yolculuğumda var ama bir gün onun asıl kendi romanının yazarı olabilmeyi de inanılmaz arzuladığım gerçek.

Sonrasına gelince, bu çocuğun anneannesi olmadığı zamanlarda yaptığı en güzel iş sessizce kendini kitapların dünyasına bırakmaktı. Diyorum ya daha ruhsal planda dünyaya gelirken ideal bir proje çocuk daha başka ne yapar. Kendi kızımla yıllarca mücadele ettiğim o uykusuz bebek, uykusuz çocuk olmak nedir ben bilmedim. Akşam 21.00 olduğunda sanki kapatma tuşum varmış da ona basmışlar gibi yatağıma koydukları an uyuyup 12 saat arada hiç uyanmadan, susamadan, tuvalet ihtiyacı duymadan deliksiz uyuyup sabah 09.00'da uyanan bir çocuk. Gün içinde bakıcıyla günü tamamlayıp sonrasında akşam yorgun argın eve gelen anne babaya yemek masasında bir yetişkin gibi eşlik edip onlar kitaplarına ya da sınav kâğıtlarına gömüldüklerinde ya yegâne bebeğim Pembegül ya da eşsiz hazinem kitaplığımdaki kitaplarımla zaman geçiren bir çocuktum ben. Öyle gürültü yapmayı, yaramazlığın

ne olduğunu, yemek seçmek gibi bir hakkım olup olmadığını bile bilmeden geçen bir çocukluk dönemi yaşamış, yaşatmışım. Hâliyle bir yetişkin gibi büyütüldüğüm için de son derece kısıtlı bir sosyal arkadaş çevrem olmuştu. Çünkü bedenen onlarla aynı olsam da ruhsal olarak hep daha farklıydım.

Bunu o yıllarda anlamlandıramadığım için çok ağlayarak uyuduğum gecelerim bile oldu. Dönem dönem yalnız hissettim kendimi. Arkadaşlarımın yaptığı programlara katılmama ya ailem izin vermezdi ya da kırk yılda bir katılacak olsam ben bana öğretilenler yüzünden asla anı yaşamayı bilemez, ister istemez ortamdan soyutlanırdım. Düşün, beden yaşın 14 ama sana verilmiş yaşam bilgisi seni 44 yaşında yapıyor. 14 yaş ortamında 44 yaş biri ne yapar ne hissederse tam olarak oydum işte. Hata yapma lüksüm olduğunu bilmedim ben mesela hiçbir zaman. Hata yapmanın acizlik olduğu, aptallara özgü bir durum olduğu öğretisiyle burun buruna büyüdüm. İşte bu nedenle de yer yer dışlandım, bazen kendimi ait hissedemediğim için ben ortamdan soyutladım kendimi. Çok yakın arkadaşlarım bir elin parmaklarını hiç geçmedi. Ama onlar da ruhsal olgunluk anlamında benzer paydayı paylaştığım kişilerdi aslında.

İdealin nedir, diye sorduklarında kendimi bildim bileli verdiğim tek değişmez cevap olan meslek hukukçu olmaktı. Açıklanamaz bir adalet takıntısı duygum vardı ve sanırım annemle babamın bastıramadıkları tek kendime ait yaradılış duygumu yaşamıma meslek olarak inşa etmeyi başardım. Bu da benim yaşam yolculuğumun ruhsal planındaki dış etkenler tarafından dejenere edilememiş yegâne kişisel seçicim oldu. Ya da dönemin en prestijli iki mesleğinden biri olduğu için bana zaten hem genetik aktarımla hem de büyüme evremde bilinç altıma öyle kodladılar ki

ortaya çıkan sonuca ses etmediler ve ben kendi seçimimi kendim yaptığımı sandım. Bunu bugün sorguluyorum.

Kendimiz dışındaki herkese saygı göstermeyi öğrettiler bize. Aslında ilk başta saygılı olmamız gereken kişinin kendimiz, öz benliğimiz olduğunu öğretmeleri gerektiği hâlde öğretmedikleri bir dönemin çocuklarıydık biz. Alan aldı, dik duran ya da mizacına uymadığı için reddeden oldu mu elbette oldu ama biliyorum ki benim jenerasyonum özsaygı şuuruyla genel anlamda ancak 2000'li yıllarda tanışmaya başladı.

İlk kural ihlalimi mesleğe başladıktan sonra yapmıştım. Yani kendim için bir karar verip kimsenin dışardan müdahalesi olmadan o kararımın arkasında durup uyguladım. İdealist bir insan olarak asla bir ailenin dağılmasında rol alan kişi olmayacağım, diye boşanma davası almayı reddettim. Onda da insanın özellikle reddettiği yerden gelirmiş sınavı misali, boşanma davalarının içinde buldum kendimi ve meslek yaşamım aile hukuku üzerine inşa oldu. Bu süreçte koruduğum idealizmim kadınların hakları üzerinde çalışmak, kendi hemcinslerime faydalı olmak, gelecek için bedensel sağlıklılık kadar ruhsal anlamda da sağlıklı olarak yetişmelerinin şart olduğuna inandığım çocukları koruyabilmek. Bu konuda asla taviz vermedim. Benim mesleki tatminim de özellikle mesleki olarak var olduğum boşanma süreçlerindeki çocukların süreci sağlıklı geçirmelerinden emin olmam, kadınların haklarının ihlalini önleyebilmem oldu. Bugünün ilk başlangıç noktasında henüz 24 yaşımda mesleğe ilk başladığım günlerde anneanneme,

- Anneanneciğim, ben boşanma davalarından kaçındıkça bana gelenler hep boşanma ile ilgili geliyorlar. Israrla hepsini ya barıştırıyorum ya da geri gönderiyorum ama sonu kesilmiyor,

ben ne yapacağım, diye sorduğumda anneannemin cevabı dönüm noktam oldu.

- Yavrum, benim gözümün nuru, kıymetlim. Senin yüreğini benim bildiğimden daha çok seni, beni, hepimizi yaratan Yüce Rabbimiz bilir. Hiçbir şey O'nun bilgisi ve nazarı dışında vuku bulmaz bu dünyada. Bil ki bu da senin için gerekli. Belki de Rabbim sana bu yolda bir sınav verdi, bir tekâmül yolu çizdi. Sen reddettikçe şayet senin kader planında varsa bu, bundan kaçamazsın canım benim. Kaldı ki Peygamber Efendimiz, 'Allah'ın en sevmediği helaldir.' demiş boşanma için. Yani bu ne demek biliyor musun, boşanmak 'haram' değildir. Allah elbette kullarının muhabbetle, mutlulukla, sevgiyle beraber yaşamalarını istediğinden ve ailenin sağlıklı varlığına önem verdiğinden ayrılıkları, boşanmaları sevmez ama buna 'haramdır' demeyecek kadar da kullarını özgür iradelerinde serbest bırakmıştır. Bazen şer gibi görünen şeyler 'hayır'dır çünkü. Ve belki de bu kadar önemli bir süreçte senin vicdanının, senin adalet inancının ve aldığın eğitimlerinin topluma bu şekilde dönmesi planlanmıştır. Bunu bir de bu açıdan değerlendir istersen ve ona göre bir yol çiz, yüreğimin parçası. Yapacağın her işte önce seni yaratan Allah'ı anıp ondan yardım iste. Girdiğin yolda da O'na hakkıyla kulluk etme bilinciyle yürürsen bil ki işini yaparken bile ibadet ediyor olabilirsin. Yaşam dediğimiz yolculuk bir tekâmül sınavı yolculuğudur. Başı Allah'ın sonsuz nurunun ışığı, sonu ise yine aynı sonsuz nurun noktası. Bu arada geçirdiğin dünya zamanı ise senin ruhunun yolculuğudur. Bir yolcu olduğunu, ilk ve son ilahî durağını unutmazsan yolu kaybetmezsin asla, canım benim.

Anneannemin sıkıştığımı hissettiğim yol ayrımlarındaki rolü böyleydi işte. Bana konuyla ilgili kendi manevi donanımını, ya-

şamsal bilgeliği ve hatta bazen kendi hayat hikâyeleriyle örneklendirerek anlatır ve seçimi her zaman bana bırakırdı. Onun için önemli olan dikte etmek değil sadece durumla ilgili manevi bilinci aşılamaktı hep.

Sonrası da işte 24 yaşımdaki bu kıymetli diyaloğa göre şekillendi gitti. Öğretilen o "yüksek saygı" inancıyla hiç kıramayacağım bir aile yakınımızın geri çevirme lüksüm olmayan bir boşanma dosyasıyla başladı kariyer hikâyesi. Hayatımın en önemli öğretilerinden biriydi o dosya. Çok yakınınla, hatırını kırmamak ve işini profesyonel anlamda devam ettirmek arasındaki çizgiyi tabiri caizse kafama vura vura öğretmişti bana henüz 24 yaşımda.

Tabii artık meslekteki 21. yılımda maruz kaldığım hayat hikâyelerinden de yorulmuştum. Eşimle 19 senelik evliliğimizde bir şeyler eski enerjisinde değildi. O kendini tamamen hayatının odak noktası yaptığı işine kilitlemişti. Hatta iş iyi ise ailecek iyi, işiyle ilgili ufacık bir aksaklık olmuşsa ailecek kötüydük psikolojik olarak evde. Belki de sonsuz kere telkin etmeme rağmen onun için psikolojik destek almak diye bir şey de büyük bir saçmalıktı. Gereksiz bir zaman ve para kaybıydı, doktorlarla mümkün mertebe aynı ortamı paylaşmamayı tercih ederdi. Yıllar önce gözlerimin içine aşkla bakan, yüreğinde saf sevgi taşıyor olduğuna inandığım o güzel genci özlüyordum artık ben. Kafasında hayal ettiği o finale kavuşana kadar hayatının geri kalanını rafa kaldırmış olduğunu fark edebilecek miydi bir gün acaba, bunu gerçekten merak ediyordum. Ya da fark etse de etmese de o finale kavuşmuş olsa da olmasa da yıllar sonra artık matematiksel olarak yaşamın son demlerine ulaştığımızda ben kaybolan yıllarımda yaşayamadığım şeyler için onu affedebilecek miydim? Kendimi nasıl hissedecektim, bunları gerçekten ciddi ciddi sorguluyordum. En son

birlikte sinemaya kızımız doğmadan önce gitmiştik mesela, tam 14 yıl önce. En son baş başa tatilimiz de 18 sene önceydi. Balayına gitmemiştik; boşuna para harcamayalım, evimizle ilgili eksikleri-mizi tamamlayalım diye. Ertesi yıl ilahî sistem bizi mecburen göndermişti 3 günlük kendine gelme seyahatine. Hepsi buydu. Şaka gibi, kulağa gerçek gelmeyecek kadar tuhaf olduğunu kabul ediyorum ama gerçek.

Bu arada yegâne yaşam hazinemiz olarak yetiştirdiğimiz tek evladımızın günden güne içine girdiği mutsuzluk ve umutsuzluk girdabını çözemiyordum. O da bir proje bebekti, kabul ediyorum. Çok istedik, planlı olarak dünyaya getirdik ama benden farklıydı. Ben dünyanın kuralı, çevrenin beklentileri üzerine planlanarak gelmiştim; o tüm kalbimizle, isteyerek, aşkla çağırarak… O doğduğundan beri, hayatımın tamamı onun harika bir insan olarak yetişmesi üzerine kuruluydu. İyi bir meslek, harika bir maddi yaşamın ötesinde asıl arzum ruhunu bilmesi, hayatının her aşamasında kendi özüyle iletişimde olması, yüreğinin her zaman güzelliklerle dolu olması, sevmesi, merhamet etmeyi bilmesi, paylaşmanın yarattığı haz duygusunun keyfini tatması, yaşamı dolu dolu yaşayarak hayatta var olması için çabaladım.

Yaşıtlarından farklı olarak daha çok ruhsal ve kalbi tatminler sağlayacak etkinlikler yapardık çocukken. Hasta bir köpeği iyileştirmek gibi, yürüyemeyen bir kedi gördüğümüzde arabayı kenara çekip el ele koşarak yanına gidip kutuya alıp veterinere götürmek gibi, hiç adını bile bilmediğimiz bir köy okulundaki çocukları kardeş çocuk kabul edip büyüme süreçlerinde yanlarında olmak gibi... Elimden gelen, ruhuma iletilen tüm görevleri zevkle, aşkla yaparak geçirdik tüm çocukluk dönemini. En iyi okullarda okuması, değişik kurslara gitmesi, arkadaşlarıyla sosyal aktiviteleri

gibi falan da normal anne babalık görevimiz diye yaptık. Evde alınacak tüm kararların masa başındaki aile toplantılarında herkesin eşit oy hakkıyla alındığını görerek büyüdü. Kendi büyüme dönemimde çocukluğuma dair yaralarımı onu büyütürken iyileştirmeye niyet etmiştim. Hata yapması gerektiğini söyledim mesela. Hata yapmadan öğrenmesinin zor olduğunu, herkesin hata yapma hakkı olduğunu, hataların aslında akıllı insanlar için olumlu birer yaşam deneyimi olduğunu anlattım hep. Ve yine kendi çocukluğumun en büyük, en derin yarasını söktüm attım. Ona her zaman hayatta her ne olursa olsun, başına ne gelirse gelsin, isterse kendisi hata da yapmış olsun; *her zaman, her koşulda kayıtsız, koşulsuz, sonsuz seveceğimizi* aşıladım. Öyle olmalıydı çünkü. Bir anne baba, çocuğunu kendi istediklerini yaptığı sürece seveceğini hissettiriyorsa bu çok büyük bir bencillikti. Çocuğa yaşatılabilecek en ağır öz saygı, öz sevgi yıkımıydı. Nereden biliyorsun, demeyin. Yaşamımın temeli doğru yaşamak, doğru yapmak üzerine dayatılmış olmak, hata yapma serbestisini tek saniye hissedememek; hata yaptığında arkanda sevdiğin, güvendiğin birilerini göremeyecek olarak büyümenin ne olduğunu iliklerime kadar bilirim.

Demek ki hatalı ya da eksik taraflarım vardı, diye düşünüyordum çünkü yaşamımın anlamı tek evladım mutsuzdu. Öyle ki yanında aslında onun mutsuzluk enerjisini hissettiği için huzur vermek amacıyla giden çocukluk arkadaşı 10 yaşındaki kedimizi bile "Sinir oluyorum sana. Neden ha bire bana yapışıp duruyorsun ya, defol git." deyip odasından dışarı atıyordu. Pandemi başında ısrarla başımın etini yiyerek ailemize dâhil ettiği köpeğimizin ise daha 2 yıl bile geçmeden artık yüzüne bakmıyordu.

...Her birimiz kâinatı kendi tecellisi üzerinden yaratmış, muhteşem Kadiri Mutlak Yaratıcı' nın; ki sen O'na nasıl hitap ediyorsan, kalbinde O' nu nasıl isimlendiriyorsan O kesinlikle mutlak Yaratıcı' nın sonsuz isimlerinden biridir emin ol. Hepimiz O'ndan var olmuş, O' na ait birer parçayız ve hepimiz ***öz*** 'de ***tek*** 'iz. Belki de tüm kâinat bunu fark ettiğinde gerçek cennet açığa çıkacak. En çaresiz, en üzgün, en dertli, en karışık ve yalnız hissettiğin anlarda ***asla yalnız değilsin***. Hiçbir zaman da yalnız kalmadın. Bunun idrakinde ol lütfen. Derin bir nefes kadar yakın o huzuru yakalaman. Sadece ***fark et***... Ve her ne olursa olsun kalbinden ***sevgi***'yi eksik etme. Sevginin adresleri değişebilir, baktın insana verdin o kıymetli sevgini ve incindin mi döndür kalbini sessiz masum bir hayvana ve akıt dolu dolu yüreğinin içindeki sevgiyi. Olur da yolların mı ayrıldı yine vazgeçme dön doğaya aşkla, mutlaka kâinatta sevgini paylaşacağın bir kaynak bulacaksın. Yeter ki kalbin yegâne besini olan sevgiyi hep canlı tut. Kâinat o sevgi üzerine kurulu ve sevgi olan yerde negatif alan oluşumu mümkün değil. Saf Sevgi frekansına ulaşmak olsun hedefin. Çünkü işte tam olarak orada benim tabirimle Allah var, cennet var. Kendi cennetini yaşaman sevgiyle mümkün. Benliğin, egon zaman zaman eteğinden tutup paçandan çekmek isteyecek, bu da onun dünyevi görevi böyle gör, fark et ve onu da sevgiyle uzaklaştır...

Bu yolculuğun bu seyrini herkes okumayacak, okumak isteyip belki de anlayamayanlar olacak, anlamak istedikçe belki de daha da bocalayanlar olacak... Çok normal bu. Çünkü benzer frekans alanları ancak kendine benzer alanlarla etkileşimde olabilir. Kuantum fiziğin temelinde de bu gerçeklik var. Benim kendi adıma dileğim; bu yolculuğun kalbinde sevgi titreşimi olan, tam olarak bu yolculuğun sahip olduğu frekansa benzer frekanstaki tüm güzel ruhlara buluşması, buluştuğu ruhları sevgiyle kucaklaması...

Yaratan'ın sonsuz saf sevgisiyle var olun, var olalım hepimiz...

9 786256 130197